

mõttetu teatrimanifest

me ei tee enam ühtegi lavastust selle pärast, et seebiseriaalide publikunumbrid on nii suured ja seebiteater on justkui seebitelevisionist sellepärast parem, et müüb sööjatele seepi in live. elus zombie on ülesfilmitust jubedam, ta on väljakannatamatu. seepi söödagu omal vastutusel ja mitteavalikes kohtades, kui sedagi. vastupidine olgu karistatav analoogselt meelemürkidega.

me ei tee ühtegi järeleandmist mõttetutele ametmeestele, kes teavad, kuidas on efektiivsem ja odavam. odavalt tapetagu oma pühadesead ja tehtagu need vorstiks või millekski peenemaks ja söödagu või müüdagu. las see olla siis ametniku dialoog elu väärtuse ja surma hinnaga. ta peab seda pidama ja jäägu.

me ei jäta üles korjamata ühtegi teatriterakest, mis vedeleb kinnisvarade umbsetes uuretes. kinnisvarad tuleb vaimust puhastada, igasugune vaimne tegevus nende tühjusest eraldada. aga korjatud terakesed mätsime kuulideks, millega laseme kõikoõimalikesse suletud akendesse ja tuulutame ruumid lukustajate kiuste, soeniiskettesse saalidesse istutatud väärtuslike kapsapeade, muguljumikate ja muu sellesarnase juurvilja kiuste.

me ei räägi läbi seina, kuigi tundub, et ehk naabril on mõistus veel kodus ja ta andis assambleele allkirja sellest mitte lahkuda. mingi ta pikale sõidule oma äsja remonditud tankiga ning abiellumiseas sõjaväelastega, kelle soov on jõuda äritänavale veel enne pimedat, mõni päev enne kuiva seadust ja enne prostitutsiooni ümberhindamist seaduskogus.

me kuulutame teatri taas loominguks ega anna kaubastajatele sentigi alla. looming on hindamatu, tema väärtuse määrab vaid aeg ja asend kõigevägevama ees. kõik teatri müügimehed, turustajad, saneerijad, finantsanalüüsijad, kaadriarvestajad, logistikud, plaaniametnikud etc mingi kloostreisse ja õppigu tundma looja palet, et tohtida tema varjugi puudutada. sajandite valgus saab süttida vaid näitleja silmateras. elektrikipirnist on abi vaid siis, kui vaatamiseks on silmi.

me ei räägi vormist enne, kui on räägitud asjast. me unustame sõna „kuidas“ aastakümneteks ja kui jälle meenutame, siis on see juba midagi muud. paljud tähendused peavad muutuma ning kollastele pindadele salvestajad ei tohi sellest midagi teada. nii muutub nende kustunud tähenduste maailm naeruväärseks, nad ise lahkuvad laevadelt neisse voogudesse, mis ongi neid väärt. meie keele nad unustavad ega tule enam. nende silmad kasvavad laubal üheks kokku, aga nad ei märkagi, sest nägemise sügavusteravust pole neist keegi väga ammu, võib-olla algkooliajast, tarvitanud.

me õpime uuesti kõnelema, aga me oskused ei puuduta mälumislihaistikku. see on mõtlemise artikulatsioon, pühade piltide häädamine. me ei fikseeri ilmeid ja seisundeid, vaid siseneme mängivatesse maailmadesse ja näitame järgneajatele teed usteni, kust sisenedes ei eksita, vaid leitakse.

me ei maga enam kunagi. meie pidev ärkvelolek on uuestisündide teenistuses, meie ärkvelolek on alati kuuldav. see on käsi, millele toetutakse.

me oleme alati üks.

meie lõpp pole kunagi vaikus.

andres noormets